

ЧУПРИНА П. Я.

ЙДЕМО РАЗОМ ДО СПІЛЬНОЇ МЕТИ

З Володимиром Івановичем Рожком ми зустрічаємося досить часто, ще частіше спілкуємося телефоном, буваємо разом на різних нарадах, конференціях, громадсько-мистецьких заходах. Адже є безліч справ, спільних у діяльності двох мистецьких установ – Національної музичної академії імені П. І. Чайковського і Національної опери України. Ми поєднані не тільки музичним простором, який форматує нас як партнерів. Без фахівців, яких готує уславлений музичний заклад, немислима перспективна діяльність Національної опери України, як неможливо уявити Музичну академію без прекрасних і досвідчених викладачів, які здобули славу і досвід на сцені нашого театру. Як керівники двох провідних мистецьких установ, ми відчуваємо значну відповідальність за розвиток музичного життя в Україні.

Мистецький простір – дуже складна субстанція, у якій надзвичайно важливу роль відіграють саме особисті контакти. У цьому я переконався і на досвіді нашої співпраці з Національною музичною академією, яку вже майже десять років очолює В. І. Рожок. Практично, ми майже ніколи не послуговуємося між собою офіційно, а прагнемо вирішувати всі питання шляхом особистої розмови, якою б складною вона не видавалася. Так надійніше, швидше, результативніше для справи. Важливу роль відіграє й те, що в нас діяльність спільна і подібна: свого часу Володимир Іванович протягом шести років працював заступником директора театру із творчих питань. Треба сказати, що він залишив у колективі добру про себе пам'ять, а головне – деякі новаторські традиції, закладені ним, скажімо, робота з українськими композиторами з добору нових творів до репертуару провідного музичного театру України. Євген Станкович, якого він залучив до співпраці, не тільки створив для нас кілька чудових балетних творів, утілених на сцені театру, а й став митцем світової слави. Мирослав Скорик очолював художнє керівництво театру, на нашій сцені побачили свої твори Віталій Губаренко, Георгій Майборода, Михайло Чембержі, Юрій Шевченко...

Ректор Національної музичної академії не тільки теоретично, а й зі свого досвіду роботи в нашому театрі чудово розуміє, як важливо змінювати творчий склад, тому за його рекомендаціями ми досить часто звертаємо увагу на перспективних співаків, виконавців-інструменталістів. Останнім часом ми тісно співпрацюємо над підготовкою музичних режисерів, брак яких на сьогодні досить відчутний. Студенти мають змогу бувати на репетиціях, спостерігати за підготовкою прем'єр, а відтак – і консультиватися з постановниками. Режисери Національної опери України консультиують постановки випускників Національної музичної академії. Своєю чергою, ректор Національної музичної академії радиться з нами в доборі викладацьких кадрів, хоча, зрозуміло, і сам добре знає наш потужний творчий колектив, багато митців якого готові не тільки до співпраці, а й до повномасштабної викладацької і творчої діяльності.

Звернемо увагу тільки на кафедру оперної підготовки. Практично, усі викладачі тут – це видатні співаки нашого театру. Це традиція, вона не тільки зберігається вже багато десятиліть, а й активно поглиблюється. Якщо раніше викладачами були тільки колишні солісти оперного театру, то тепер у викладацько-професорському складі чимало митців, які поєднують виконавську і викладацьку діяльність. Їм є що передати талановитій молоді – досвід, знання, глибоке розуміння і відчуття специфіки музичної сцени. Колишні музиканти нашого оркестру очолюють інструментальні кафедри, майже всі диригенти ведуть класи, готують талановитих музикантів, які з часом стануть за диригентські пульти...

Я особисто вдячний Володимирі Івановичу за те, що кілька років поспіль мене запрошують очолювати державні екзаменаційні комісії, що дало можливість глибше зрозуміти проблематику підготовки музичних мистецьких фахівців, звернути увагу на перспективних випускників кафедри оперної підготовки. Результат цієї довіри – колектив театру поповнився багатьма талановитими виконавцями, які набули право працювати у славетній Національній опері України.

Мені випадало вирішувати питання з Володимиром Івановичем у різних його керівних статусах: від начальника відділу і главку Міністерства культури до високої посади заступника міністра, радника Надзвичайного і Повноважного посла, а тепер – ректора поважного вишу, який сьогодні набув авторитету серед європейських музичних закладів, про що свідчить і кількість зарубіжних студентів на різних факультетах і відділеннях, і часті міжнародні музичні конференції та форуми. Це також один із напрямів діяльності Володимира Івановича як ректора і визнаного науковця вишу – народного артиста України, доктора мистецтвознавства, професора, члена-кореспондента Національної академії мистецтв України, який докладає багато зусиль та енергії для пропаганди української музичної культури, її інтеграції у світовий культурний простір.

Я завжди відчував, з яким пієтетом, пошаною і повагою ставиться цей досвідчений творчо-адміністративний керівник до нашого театру, у якому йому випало починати свою досить успішну кар'єру. Він любить наш театр, підтримує з ним духовний зв'язок, допомагаючи вирішувати найскладніші його проблеми, а при потребі – готовий підставити плече допомоги... Адже дуже складна і не проста робота Володимира Івановича в нашому театрі в далекі вже 1980-ті роки, яка вплинула і на його творче життя, і на атмосферу в нашому колективі, дала йому можливість впевнено обирати своє майбутнє – служіння музичному мистецтву. Вірно і назавжди.